

Arrest

nr. 223 847 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 8 november 2011 aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Op 1 juni 2012 werd zij vrijgesteld en diezelfde dag werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij beschikt over een verblijfstitel van onbeperkte duur in Nederland.

De verzoekende partij werd door het hof van beroep van Antwerpen op 19 november 2015 veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens invoer van goederen zonder aangifte.

Op 19 juni 2018 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 28 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik.

Sinds 4 oktober 2018 is de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

Op 5 oktober 2018 wordt een document opgesteld "aanvraag van de vrijstellingsmodaliteiten voor een gedetineerde van vreemde nationaliteit." In voormeld document wordt aangegeven dat aan de verzoekende partij op 7 november 2018 de voorlopige invrijheidstelling zal toegekend worden.

Op 9 oktober 2018 werd een overnameaanvraag gericht aan de Nederlandse autoriteiten op grond van een bilateraal akkoord. Op 10 oktober 2018 verklaren de Nederlandse autoriteiten zich akkoord met de overname van de verzoekende partij.

Op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: [A.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: 12.06.1970

Geboorteplaats: Gaziantep

Nationaliteit: Turkije

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4^e alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 19/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 28 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar voor 8 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor deelname aan bendevoering; valsheid in geschriften en gebruik - partikulieren. Op 19/11/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar behalve 6 maanden gevangenis effectief door het hof van beroep van Antwerpen voor invoer van sommige goederen, aan vergunning onderworpen, zonder aangifte. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien hun maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren De betrokkene is niet in het bezit van

een geldig paspoort. De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 05/10/2018, geen familieleden in België te hebben. Het artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing. Betrokkene heeft geen redenen om niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland. Hij heeft ook geen vrees vermeld in het kader van het artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien hun maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert de exceptie van gebrek aan belang aan daar de verzoekende partij zich heden in Nederland bevindt en zij niet aantoot dat zij vanuit Nederland geen vraag tot opheffing of opschorting zou kunnen indienen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (*cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een duurzame verblijfstitel van onbepaalde duur heeft om in Nederland te verblijven. Zij bevindt zich op heden ook in Nederland. Dit is niet in strijd met het bestreden inreisverbod, aangezien er uitdrukkelijk het volgende wordt aangegeven in de bestreden beslissing: “[...] voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. De verwerende partij stelt dat het leven van de verzoekende partij zich situeert in Nederland en dat – nu blijkt dat zij daar kan verblijven – zij geen belang meer heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals de verzoekende partij zelf stelt in haar verzoekschrift, wordt Nederland volledig omringd door staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Aldus kan worden aanvaard dat de verzoekende partij aantoot een belang te behouden, aangezien zij door de bestreden beslissing gedurende acht jaar zich niet naar een andere staat die het Schengenacquis ten volle toepast zal mogen begeven.

Verder dient er nog op gewezen te worden dat de mogelijkheid tot het verzoeken om een opheffing of opschorting van het inreisverbod op grond van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet – die overigens voorziet in een aantal voorwaarden opdat het verzoek kan worden ingediend – er geenszins aan in de weg staat dat de verzoekende partij ook de vernietiging van deze administratieve rechtshandeling kan vragen via de geëigende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“In een tweede middel formuleert verzoeker onderstaande kritiek op de bestreden beslissing, zonder evenwel de exacte motieven te kennen die de gemachtigde heeft gehanteerd bij het opleggen van een inreisverbod met de specifieke duurtijd van acht jaar (gelet op de miskennis van de formele motiveringsverplichting; zie het eerste middel).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: “Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

3. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker op 19 juni 2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 28 maanden met een uitstel van 5 jaar voor 8 maanden door de correctionele rechtbank te Antwerpen omwille van deelname aan bendevoering en valsheid in geschriften en gebruik door particulieren. De gemachtigde wijst er tevens op dat verzoeker op 19 november 2015 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met een uitstel van 5 jaar voor 6 maanden omwille van de invoer van sommige goederen, aan een vergunning onderworpen, zonder aangifte.

Op basis hiervan stelt de gemachtigde dat “gelet op de herhaling van deze feiten en gezien hun maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadig gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt”.

De vraag stelt zich derhalve op de gemachtigde hiermee een beslissing heeft genomen die in overeenstemming is met bovenvermelde principes, zoals onder meer uiteengezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie en zoals blijkt uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

In het bijzonder stelt zich de vraag over de gemachtigde een voldoende individueel onderzoek heeft gevoerd en het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd, rekening houdende met onder meer de aard en de ernst van dat feiten en het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd.

Verzoeker bepleit, aan de hand van onderstaande elementen, dat dit niet het geval is.

4. Verzoeker werd op 19 juni 2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 28 maanden (waarvan 8 maanden met uitstel voor 5 jaar). Verzoeker maakte deel uit van een internationale organisatie die zich op grote schaal inliet met de invoer uit China en Turkije van namaaksigaretten en namaakparfum, die nadien verder gedistribueerd werden (zie het vonnis van 19 juni 2018, pagina 167; stuk 6).

De smokkelorganisatie van namaaksigaretten en namaakparfum was actief tot 1 oktober 2012. Nadien deden er zich geen strafbare feiten meer voor (zie het vonnis van 19 juni 2018, pagina 167; stuk 6). De periode waarbinnen de strafbare feiten zich hebben afgespeeld, nam derhalve een einde op 1 oktober 2012.

Het vonnis dateert evenwel van 19 juni 2018 (bijna zes jaar na de feiten). De rechtbank stelt in het vonnis vast dat de behandeling van de strafzaak (onverantwoord) lang in beslag heeft genomen. Door de rechtbank werd hierom de overschrijding van de redelijke termijn van de strafprocedure vastgesteld, hetgeen bevestigd dat het strafrechtelijk onderzoek (onverantwoord) lang heeft geduurd (zie het vonnis van 19 juni 2018, pagina 63; stuk 6).

De datum van het correctionele vonnis (19 juni 2018) staat dan ook in sterk contrast met de datum waarover de strafrechtelijke feiten handelen.

De strafbare feiten dateren ondertussen van meer dan zes jaar geleden, zoals ook al het geval was op de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen (11 oktober 2018).

Deze vaststelling, die blijkt uit het vonnis van 19 juni 2018, is in het bijzonder van belang, aangezien de gemachtigde meent dat verzoeker een "actuele bedreiging voor de openbare orde" zou uitmaken. Dit vereist dan ook de nauwkeurige aandacht van de gemachtigde op dit punt.

Een individueel onderzoek, zoals verplichtend gesteld door bovenvermelde principes, vereist dat hiermee wordt rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten.

Minstens, in het geval alsnog zou blijken dat hiermee rekening werd gehouden (hetgeen geenszins blijkt uit de bestreden beslissing), blijkt minstens dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is, aangezien verzoeker gedurende meer dan zes jaar geen strafbare feiten meer beging.

5. Eenzelfde opmerking geldt m.b.t. de tweede correctionele veroordeling van verzoeker, uitgesproken door het Hof van Beroep te Antwerpen op 19 november 2015.

Hoewel de veroordeling dateert van 2015, dateren de feiten waarover de strafrechtelijke veroordeling handelt over de periode oktober-december 2011 (zie het vonnis van 19 juni 2018, pagina 169; stuk 6).

Opnieuw blijkt de langdurige tijd die sindsdien verstreken is en waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden, hoewel verweerder hiertoe gehouden is (gelet op bovenvermelde principes, zoals blijkt uit het rechtspraak van het Hof van Justitie en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet).

Ook hierom is het oordeel van de gemachtigde onzorgvuldig.

Deze feiten hadden, bovendien, eveneens betrekking op de sluik invoer van namaaksigaretten via de smokkelorganisatie (zie het vonnis van 19 juni 2018, pagina 169; stuk 6).

De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen stelde in het vonnis van 19 juni 2018 vast dat de feiten, waarover de strafprocedure handelde, met eenzelfde opzet werd gepleegd als de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen op 19 november 2015. Er is derhalve sprake van een eenheid van opzet met de feiten waarvoor verzoeker reeds werd veroordeeld, aangezien het in beide gevallen ging over de smokkel van namaaksigaretten en namaakparfum. De periode waarbinnen de feiten werden gepleegd zijn bovendien volledig overlappend.

Het blijkt niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden, hoewel de gemachtigde nochtans “de terugkerende aard van het misdadig gedrag van betrokkene” aan verzoeker verwijt, terwijl verzoeker zich na zijn veroordeling niet meer bezondigde aan strafbare feiten.

Verzoeker werd aldus tweemaal veroordeeld, maar telkens voor dezelfde feiten die zich hadden afgespeeld in de periode tot 1 oktober 2012. Nadien deze er zich geen strafbare feiten meer voor. De gemachtigde houdt hiermee geen rekening, terwijl dit nochtans een duidelijke contra-indicatie vormt dat verzoeker thans een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Een individueel onderzoek vereist dat ook dat hiermee wordt rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten.

6. De gemachtigde is ertoe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat.

Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden, gelet op hetgeen hierboven wordt uiteengezet.

Door de gemachtigde wordt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, enkel rekening gehouden met de datum van de veroordeling, de kwalificatie van de feiten en de strafmaat. Met de concrete elementen, zoals de datum waarop de feiten werden gepleegd, de verstreken tijdsperiode sindsdien en de samenhang van beide veroordelingen, werd geen rekening gehouden. Nochtans zijn deze gegevens relevant.

Verzoeker vormt dan ook minstens geen actueel gevaar voor de openbare orde (minstens toont de gemachtigde het tegendeel niet aan).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

7. Verzoeker betwist daarnaast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met “alle specifieke omstandigheden van het geval” en dat de gemachtigde, aldus, een voldoende individueel onderzoek heeft verricht waarbij rekening wordt gehouden met het Nederlands verblijfsrecht van verzoeker en zijn gezin aldaar.

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker niet enkel de toegang wordt ontzegd tot het Belgisch grondgebied gedurende acht jaar. Verzoeker wordt tevens de toegang ontzegd tot het

volledige grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen voor eenzelfde periode van acht jaar.

Verzoeker heeft geen Belgisch verblijf, maar wel een duurzaam Nederlands verblijfsrecht van onbepaalde duur (stuk 3). Hij verblijft met zijn gezin in Nederland en heeft aldaar zijn belangen (stuk 4 en 5).

Verzoeker behoort tot een gezin met drie kinderen. Zijn vrouw is mevr. [A.G.N.], geboren te Gaziantep (Turkije) op 1 april 1981. De kinderen zijn [A.H.I.], geboren op 9 oktober 2015 te Breda (Nederland), [A.E.P.], geboren op 5 oktober 2006 te Breda (Nederland) en [A.S.], geboren op 24 mei 2001 te Breda (Nederland) – zie de stukken 4 en 5.

Nederland is “omgeven” door staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, waardoor dit voor verzoeker verstrekkinge gevolgen heeft. Hij wordt – figuurlijk – gedwongen op een eiland (Nederland) te leven, zonder toegang tot de omliggende landen voor een duurtijd van maar liefst acht jaar.

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hij twee maal werd veroordeeld. Hij werd twee maal veroordeeld voor bendevorming en valsheid in geschriften, wat blijkt uit de fiches die zich bevinden in het administratief dossier. De veroordeling van 2012 had daarenboven betrekking op het invoeren van sommige goederen, aan vergunning onderworpen, zonder aangifte en op de artikelen 322 – 326 SWB, 193, 196, 197; 213, 214 SWB en tenslotte op artikel 42.3 SWB (witwassen) en artikel 505 SWB. Uit de gevangenisfiche m.b.t. de veroordeling opgelopen in 2018 blijken duidelijk de vermelding opnieuw van bendevorming en valsheid in geschriften en de vermelding van de artikelen 322 – 326 SWB en de artikelen 193, 196, 197, 2013 en 214 SWB. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou het gaan om volledig andere misdrijven die ten grondslag hebben gelegen aan de opgelopen veroordelingen.

Het gevaar voor de ‘openbare orde’ veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In het arrest *Regina v. Pierre Bouchereau*, 30/77, EU:C:1977:172, punt 35 oordeelde het HJEU dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij verwees het HJEU naar een bestaande of toekomstige neiging om in strijd met de openbare orde of veiligheid te handelen (zie arrest *Rutili* 36-75, EU:C:1975:137, punt 28; arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 66). Het HJEU vereist dat de betrokken persoon een “neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten” (arrest *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, C-348/09, EU:C:2012:300, punten 30 en 34). Uit de rechtspraak van het HJEU blijkt dat de ernst van de feiten op zich en het recidivisme geoordeeld kan worden dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

In casu stond het de verwerende partij dan ook vrij om meer gewicht toe te kennen aan de aard en het aantal van de inbreuken en te oordelen dat uit de herhaling van de gepleegde feiten en hun maatschappelijke impact afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het loutere feit dat bepaalde feiten reeds enkele jaren geleden werden gepleegd, verhindert de verwerende partij geenszins automatisch om vast te stellen dat er een gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat het kennelijk onredelijk is om het gevaar voor de openbare orde te weerhouden gelet op de twee opgelopen veroordelingen.

Waar hij verwijst op zijn gezinsleven in Nederland, toont hij niet aan op welke wijze dit relevant is ten aanzien van België en de vernietiging van een inreisverbod zou verantwoorden. Zoals reeds opgemerkt staat het hem vrij om, indien er gegronde redenen voorhanden zijn, vanuit Nederland, waar hij met zijn gezin verblijft, een aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod in te dienen.

Met zijn betoog toont hij geen schending aan van de artikelen 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.1.3. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden inreisverbod. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden inreisverbod heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, de bepaling waarop de bestreden beslissing is gestoeld, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: *“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wordt overigens verwezen naar het feit dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “*openbare orde*” en “*openbare veiligheid*” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o.a. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, *Nazli*; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O* en HvJ 15 februari 2016, C-601/15 *J.N.* (grote kamer)). De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar het arrest *P.I. v Oberburgermeisterin* van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing *in casu* een inreisverbod is.

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die “*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden*”.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. “*Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.*” Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen

van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie nogmaals: *“49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”*

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16).

In casu wordt het ernstig gevaar dat de verzoekende partij uitmaakt voor de openbare orde gemotiveerd als volgt: *“Op 19/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 28 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar voor 8 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor deelname aan bendevoering; valsheid in geschriften en gebruik - partikulieren. Op 19/11/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar behalve 6 maanden gevangenis effectief door het hof van beroep van Antwerpen voor invoer van sommige goederen, aan vergunning onderworpen, zonder aangifte. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien hun maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.”*

De verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar voormelde rechtspraak en arresten van het Hof van Justitie en betoogt dat de motieven in de bestreden beslissing niet getuigen van een voldoende individueel onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met de aard en de ernst van de feiten, alsook met het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd. Zij schetst in het verzoekschrift de context waarin de strafbare feiten werden gepleegd en stelt dat deze een einde namen op 1 oktober 2012. In het vonnis van 19 juni 2018, dat de verzoekende partij heeft gevoegd aan het verzoekschrift, wordt vastgesteld dat de behandeling van de strafzaak (onverantwoord) lang in beslag heeft genomen, aldus de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst er ook op dat in het vonnis wordt gesteld dat de feiten waarvoor zij in 2015 werd veroordeeld, met eenzelfde opzet werden gepleegd en dat er derhalve sprake was van een eenheid van opzet, gelet op dezelfde feiten en de overlappende periode van de feiten. De verzoekende partij betwist niet dat zij tweemaal werd veroordeeld, maar betoogt wel dat het gaat om dezelfde feiten die zich hebben afgespeeld in een periode tot 1 oktober 2012. Zij wijst erop dat er nadien geen nieuwe strafbare feiten zijn gepleegd. Gelet op de motieven in de bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij dat niet blijkt dat met voorgaande elementen rekening is gehouden en dat er aldus geen individueel onderzoek is gevoerd waarbij kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij een ernstig, daadwerkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad kan de verzoekende partij volgen in haar standpunt dat voormelde overweging niet afdoende is om haar overeenkomstig artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. Het betreft een loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld en van de strafmaat, doch de concrete handelingen en precieze feiten die daaraan ten grondslag liggen, ontbreken. De verwerende partij meent ten onrechte de ernst van de gepleegde feiten klaarblijkelijk louter te kunnen afleiden uit de juridische kwalificatie van deze feiten en uit de strafmaat, waarbij zij het niet noodzakelijk acht ook nog

maar de minste verduidelijking te geven omtrent de precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan de veroordeling ten grondslag liggen en die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het louter poneren dat de feiten ernstig zijn en dat er sprake is van een terugkerende aard, volstaat *in casu* niet. De Raad stelt bovendien vast dat het administratief dossier ook geen afschrift bevat van de vonnissen van de correctionele rechtbank. Het administratief dossier verschaft aldus evenmin enig inzicht in de concrete feitelijke gegevens die aan de strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen.

Hoewel in het vonnis van 19 juni 2018 – dat door de verzoekende partij zelf wordt neergelegd bij het verzoekschrift – uitdrukkelijk wordt gesteld dat de “*feiten enkel [waren] ingegeven door een zucht naar snel, gemakkelijk en gigantisch geldgewin*” en dat er bij de bepaling van de straf en strafmaat rekening gehouden wordt met “*de aard en de bijzondere ernst van de feiten*”, “*het georganiseerd en internationaal karakter van de feiten*” en “*het onrechtmatig en gigantisch winstbejag dat hiermee gepaard ging*”, toont de verzoekende partij met haar betoog aan dat niet met alle elementen rekening werd gehouden bij de beoordeling of zij een daadwerkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde, zoals de omstandigheid dat de feiten dateren van voor oktober 2012.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat het haar vrij staat om meer gewicht toe te kennen aan de aard en het aantal van de inbreuken om te oordelen dat uit de herhaling van de gepleegde feiten en hun maatschappelijke impact afgeleid kan worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij betoogt dat het loutere feit dat bepaalde feiten reeds enkele jaren geleden werden gepleegd, het haar niet automatisch verhindert om vast te stellen dat er een gevaar is voor de openbare orde. De verwerende partij gaat er met haar opmerkingen aan voorbij dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank blijkt dat het *in casu* niet gaat om een herhaling van de gepleegde feiten, maar wel om een voortgezet misdrijf. Hieruit blijkt nogmaals dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen om tot haar beoordeling te komen. Losstaand van de vaststelling dat het administratief dossier enkel verwijzingen naar processen-verbaal bevat – op grond waarvan geenszins de concrete gedragingen van de verzoekende partij kunnen worden achterhaald – wijst de Raad erop dat de opmerking inzake het feit dat de gepleegde feiten dateren van enkele jaren geleden, niet teruggevonden kan worden in de bestreden beslissing en dus *post factum* is. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Gelet op bovenstaande heeft de verzoekende partij aangetoond dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een bespreking van de overige onderdelen van het middel of van de andere middelen dringt zich dan ook niet meer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS